

Vad är det som låter, Sven?

Det är väldigt vad tiden går, snart är det redan jul igen. Utegranen har fått belysning och även övrigt pynt utomhus har satts upp, något som behövs i det kompakta mörker som råder så här års. Nu är det kväll och jag sitter i lugn och ro på mitt rum och löser ett korsord, medan jag inmundigar en öl. Givetvis är det också god fyr i pipan. Det är en synnerligen stillsam kväll och sådana har det varit gott om i den situation som nu råder, kanske rent av lite väl många. Det är inte ofta man får besök, men just den här kvällen hörs välbekanta tunga steg i trappan. Strax därpå slås dörren upp, men det är ändå inte riktigt som vanligt. Sven Tveshag blir stående på tröskeln, tittar granskande på mig för att sedan fråga:

- Får man komma in?

- Visst, sa jag, om du sitter på din vanliga plats och jag här, så håller vi tillräckligt avstånd.

- Jo, jag tänkte väl det, sa Sven.

- Det är väl i alla fall bäst att jag går och hämtar några öl, sa jag. Som du ser har jag redan börjat så smått.

- Ta rätt många, sa Sven, jag tror inte att det här viruset simmar så bra.

När jag kom tillbaka hade Sven fått fart på pipan och i vanlig ordning slök han den första ölen i ett par drag. Innan han avslutat den brukade han inte vara särskilt pratsam.

- Hur har du det, frågade jag, det var länge sedan vi sågs.

- Jo, sa Sven, man vågar ju inte gå hem till folk numera. Men annars har jag det bra. Vare sig skogen därhemma eller dess innevånare smittar ju. Sedan har jag en trevlig granne som är ung och rask, så han handlar åt mig. Han är till och med så vänlig att han kör hem maten till mig.

- Det var ju bra, sa jag, han bor ju ett par kilometer ifrån dig, så det hade varit jobbigt att bära hem kassarna genom skogen.

- Visst, sa Sven, det är en väldigt hygglig grabb.

Plötsligt hörde jag ett svagt pling. Konstigt, datorerna var avstängda och telefonen hade jag i innerfickan. Men det händer ibland konstiga saker i denna elektroniska värld.

Vi pratade vidare en stund och Sven var ovanligt timid måste jag säga, han hade hittills inte grälat på mig en enda gång, vilket var synnerligen ovanligt.

Plötsligt hördes ett pip igen och den här gången hörde jag tydligt att det kom från Sven.

- Vad är det som piper, frågade jag förvånat.

Sven tog en extra djup klunk av ölet och tittade ner i golvet. Sedan harklade han sig och sa lite förläget.

- Jo, så är det faktiskt så att jag har blivit tvungen att skaffa en ny telefon. Sedan gaskade han upp sig och tillade med viss skärpa i rösten.

- Man måste ju hänga med sin tid. Det brukar ju du säga, tillade han sturskt.

- Ja, jag vet inte precis om jag har uppmanat *dig* till det, men berätta nu hur det här har gått till.

- Jo, sa Sven, det är ju så att ingen vill ha kontanter i det konstiga samhället vi lever i. Det gäller även grannen som handlar åt mig. Så han undrade lite försynt om jag inte kunde överta hans telefon, för han skulle ändå skaffa en ny. Och så blev det, för jag förstod att det där med kontanter var lite svårt för honom att hantera. Han har fixat allt åt mig så nu kan jag till och med swisha pengar till honom, han lade faktiskt flera timmar på att lära mig hur jag skulle

göra. Det var lite svårt i början för mina fingrar är för stora och klumpiga för de där små siffrorna, men han löste det också. Han skaffade en pinne med en gummituta på, så nu går det bra. Tur det för annars hade jag lika gärna kunnat skicka 70.000 istället för 700, det höll jag på att göra en gång.

- Då får jag hälsa dig välkommen in i det datoriserade samhället, sa jag.

- Nu ska vi inte ta i, sa Sven, men det låter roligt när man swishar. Man hör riktigt hur pengarna flyger iväg bort över trädkropparna. Men nu lämnar vi det. Hur blir det i jul i år?

- Ja, det blir väl lite ensamt. Vi ska träffa barn och barnbarn någon gång och dricka ett glas glögg eller så, men så mycket mer blir det nog inte.

Sven såg nedslagen ut, så jag skyndade mig att tillägga:

- Men på lillejul kokar vi skinkan i vanlig ordning, så då kan du komma. Blir det bara vi tre skall det väl inte vara någon fara. Men det gäller förstås att du inte är förkyld.

- Jag är aldrig förkyld, sa Sven, det viruset har jag dränkt för länge sedan. Vi kan väl göra vårt bästa för att dränka detta nya virus då också.

- Skulle det trots allt hända att du blir förkyld kan du väl skicka ett SMS, sa jag lite skämtsamt.

- Nu ska du inte dra några förhastade slutsatser, sa Sven, jag vet inte vad det är och jag är inte säker på att jag vill veta det heller. Någon måtta får det faktiskt vara.

Nu plingade det igen i Svens telefon.

- Vad är det som plingar så ofta, frågade jag.

- Det kommer ständigt en massa skit, sa Sven irriterat. Det är nackdelen med den här apparaten. Jag får erbjudanden om att handla allehanda onödiga prylar som jag inte är det minsta intresserad av. En gång fick jag till och med erbjudande om att köpa alkoholfri öl! Har du hört något så dumt, alkoholfri öl?

- Jag vet att sådan finns, sa jag, men den skulle jag aldrig våga bjuda dig på.

- Det hoppas jag verkligen, sa Sven med eftertryck.

- Det där plingande i telefonen har jag i alla fall löst där hemma genom att lägga telefonen i farstun, då slipper jag höra eländet. Jag behöver den ändå bara när jag ska skicka pengar till grannen. Det var ett rent misstag att jag råkade få med mig den idag. Hade jag inte gjort det, hade jag sluppit alla långa förklaringar som har gjort mig alldeles torr i halsen. Nu får vi ha en öl till. Skål, avslutade Sven sitt – för honom – ovanligt långa anförande.

Även den ölen försvann fort och då Sven en stund senare begav sig hemåt blev jag sittande en stund och begrundade vad som hänt. Det är visserligen ett föränderligt samhälle vi lever i, men att Sven skulle blivit ägare till en smartphone – det hade jag inte i min vildaste fantasi kunnat föreställa mig.